

30 év után...

Kicsit megkésve – néhány hónapos késéssel – adunk hírt arról, hogy a Joensuu-i testvérgyülekezetünk igazgató lelkésze *Samuli Ranta* (kép közepén) ez év januárjától 30 éves joensuui (Finnország) szolgálat után nyugdíjba vonult. Gyülekezetünkben feleségével (Ulla – kép bal oldalán látható) is megfordult testvérünket, hivatalos levélben köszöntöttük. Testvérgyülekezeti kapcsolatunkat mindig szívén viselte, és sokat segített azzal, hogy e kapcsolat fővédnöke volt. Személy szerint neki köszönhetjük gyülekezetünk elektromos orgonáját is, melyet néhány évvel ezelőtt „karácsonyi meglepetésként” küldött gyülekezete nevében.

Isten áldja gazdagon pihenése idejében, s reméljük, hogy lehetőségünk lesz még vele gyülekezetünkben is találkozni.

Az élet megy tovább...

Nemreklámfrázis, hanem egyháztörténelmi tény, hogy a szószékeken folyamatos az igehirdetés...

Az új igazgató lelkész *Tapani Nuutinen*, a gyakorlati teológia doktora, egyházszervező. Kinevezéséhez hivatalos levélben gratuláltunk.

Levél minden evangélikusnak

A Gyülekezet Vezetőségének felhatalmazása alapján igyekszünk ezzel a levéllel minden nálunk valami módon nyilvántartott evangélikust felkeresni, hiszen egyházi törvényeink értelmében minden megkeresztelt evangélikust egyházunk tagjának tekint. Tesszük ezt azért is, mert az elmúlt időszakban sokan – legalábbis testben – eltávolodtak a gyülekezettől és csak keresztelő, házasságkötés vagy temetés alkalmával vették igénybe az egyház szolgálatát. Ezeknek is örültünk és örülünk, de ennél többet jelent evangélikusnak lenni: résztvett a gyülekezet életében, imádkozást, felelősséget egymásért, mindenképp előtt gyermekeinkért. Ide tartozik – kinek-kinek a saját lelkiismereti-anyagi mértéke szerint – a gyülekezet anyagi terheiben való részt vállalás is.

Az elmúlt évtizedekben nagyon sok hűséges evangélikus gyülekezeti tagot eltemettünk, akik rendszeresen áldozatot hoztak. Jóllehet ugyanannyit kereszteltünk, mint temettünk, mégis a fogyasztás jelei mutatkoznak, hiszen kevesebben kapcsolódnak be a gyülekezet életébe. A gyülekezet jövőjéről beszélgetve – emberi oldalról – szeretnénk felmérni, hogy a jövőben kikre számíthatunk. Kik vállalják evangélikus voltukat mind szellemi, mind anyagi vonatkozásban.

Kérjük ezért testvéreinket, akik tudnak evangélikusokról továbbítsák e levelet nekik. Legyen számukra soros hírlevelünk meghívó alkalmainkra ill. gesztusértékű jel: velük is számolunk és szeretnénk elérni őket, keressék a kapcsolatot velünk, hogy előbb vagy utóbb bekapcsolódhassanak gyülekezetünk életébe.

Azok, akik eddig is számoltak a Tatai Evangélikus Gyülekezettel hírlevelünk ezen cikkét ne érezzék zaklatásnak. Számukra e néhány sor legyen közvetett köszönet mindazért az áldozatért, amit eddig tettek gyülekezetünkért, egyházunkért, s ezen keresztül városunkért, hazánkért.

Nyári alkalmaink

Vasárnap 9⁰⁰ – Istentisztelet
Csütörtök 18⁰⁰ – Biblióra

Mindenkit szeretettel várunk!

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

A Tatai Evangélikus Gyülekezet története

(I. A kezdeti idők)

Egyházunk rendje szerint ötvenévenként kötelesek a lelkészek az esperes utasítására megírni a gyülekezetük történetét, s azt az Evangélikus Országos Levéltárba továbbítaniuk kell. Jóllehet ilyen utasítást nem kaptam, de mivel Gyülekezetünk újkori alapításának (1926) 70 éves jubileumához közeledünk, szükségesnek tartottam, hogy közös erővel megkezdjük az elmúlt évtizedek történelmi anyagának gyűjtését. Ezért mindenkit szeretettel kérek, hogy segítsen ebben a munkában! Ha birtokában van valamilyen dokumentum vagy foto kérem azt másolásra szíveskedjen eljuttatni hozzám. Hírlevelünk hasábjain megjelenő ezirányú cikkeket a munkát igyekezzék segíteni, hogy majd ebből kifejlődhessen egy olyan kis összefoglaló füzet/könyvecske, amit mindenkinek a kezébe adhatunk.

Jó tudnunk, hogy e maroknyi gyülekezetnek története nem az imaház felavatásával (1927. nov. 6.) kezdődött, hanem sokkal régebben. Visszanyúlunk a reformáció és az azt követő idők viharos korszakaiba, hiszen azt történelmi emlékeink tanúsága szerint biztosan tudjuk, hogy a reformációt követő időkben már a tatai várban szolgáló helyőrségnek (köztük sok a német ajkú) evangélikus lelkészei (!) voltak.

Hogyan került ide az új hit? Néhány „történelmi ecsetvonás” a háttérhez: A török sereg nagy erővel vonul újabb várak elfoglalására. A várak készenléti helyzetben (és végveszélyben) vannak. Így Komárom várparancsnoka nagyobb számú egyes (magyar és német) csapatot küld fiókvárának Tatának megerősítésére. Ők hozzák magukkal az „új hitet”, s a megtépzott, igen sok veszteség miatt kínló városka lakóinak „átadják”. Itt akkor még nem tudnak (hivatalosan) a reformációról. Hallhattak azonban ezekről, hiszen a komáromi várban a XVI. sz. közepén már virágzott az új hitélet. Itt tartja híres és nagyhatású prédikációit 1563-ban *Huszár Gál* is.

1578-at írunk Tatán, amikor a vári helyőrség evangélikusai *Péter*, balli lelkészt kérik táborig papjuknak, de valószínűleg a saporoni tanács nem engedte őt el. 1580-ban rostocki *Schubert János* győri táborig pap került Tatára. Istentiszteleteiket a quadrum-palota kápolnájában tartották, mert az 1577 körüli építésekénél – *Szűcs Orbán* építési főfelügyelő tanácsára – minden közelben levő híd és templomot lerombolnak, „hogy azokban az ellenség meg ne vonhasa magát”

(folyt. köv.)